

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 1.Pf.20.865/2021/7/II.

A felperes: Felperes1, felperes címe

A felperes képviselője: Dr. Sós Tamás Ügyvédi Iroda, Cím4

Az alperes: Fővárosi Törvényszék, 1055 Budapest, Markó utca 27., II. rendű

Az alperes képviselője: dr. Varga István ügyvéd, Cím5, aki a II. rendű alperest képviseli

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 27.P.20.400/2020/30.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 19.050 (tizenkilencezer-ötven) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak az állami adó- és vámhatóság felhívásában megjelölt módon, határidőben és számlára 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított, a fellebbezés szempontjából releváns tényállás szerint a felperesnek név1 alperessel szemben személyiségi jog megsértése miatt indult perében előterjesztett keresetét a Fővárosi Törvényszék 31.P.23.343/2017/5. számú, 2017. november 29-én kihirdetett ítéletével elutasította. Az ítéletet az ügyben eljáró bíróságnak mellé beosztott igazságügyi alkalmazott 2017. december 8-án leírta. Az eljáró bíróságnak 2017. december 11-én adott utasítást az ítélet feleknek való megküldésére.

[2] A kezelőiroda feljegyzése alapján a felperes ezen a napon megjelent iratbetekintésre, melynek során az ítéletet tértivevénnel igazoltan, szabályszerűen átvette. A tisztviselő az 5. sorszámú ítélet eredeti példányára hivatalos feljegyzést írt, amelybe belefoglalta, hogy december 11-én a teljes írásba foglalt ítélet kész, a felperes e napon személyesen átvette, és azt a tisztviselő a korábbi utasítás szerint postai úton is kiadta. A rendelkezésre álló tértivevények szerint az ítélet átvétele mindkét esetben szabályszerűen megtörtént.

[3] A Fővárosi Törvényszék 2018. január 11-én kelt 10. sorszámú végzésével az ítélet jogerőre emelkedését állapította meg.

[4] A felperes az ítélet ellen 2018. január 17-én személyesen, valamint jogi képviselője elektronikus úton is fellebbezett. A jogorvoslati kérelmet a Fővárosi Törvényszék 2018. január 22-én meghozott 23. sorszámú végzésével, annak elkésztése miatt elutasította. A határozat indokolása szerint a felperesre irányadó fellebbezési határidő az ítélet első,

személyes átvételekor megkezdődött, ehhez képest a fellebbezést a törvényes határidőn túl nyújtották be.

[5] A végzés ellen a felperes – jogi képviselője útján – 2018. január 25-én fellebbezett, többek között arra hivatkozással, hogy 2017. december 11-én a kezelőirodán csak az ítélet rendelkező részét vette át. Erre tekintettel az eljáró bíró 2018. január 29-én utasítást adott hivatalos feljegyzés felvételére, miszerint „2017. december 11-én az 5. sz. ítélet teljes példányát vette-e át személyesen a felperes vagy sem.” A kezelőiroda 2018. január 30-án kelt hivatalos feljegyzése szerint „Az ítélet jegyző által biztosított oldalmennyisége került kiadásra.” Ugyanezen a napon az igazságügyi alkalmazott (a továbbiakban: I. rendű alperes) hivatalos feljegyzést vett fel arról, hogy 2017. december 11-én a teljes ítélet hiteles kiadmányát adta át a kezelőirodának.

[6] A Fővárosi Ítéltábla 2.Pkf.25.359/2018/5. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítélet elleni fellebbezést hivatalból elutasító végzését helybenhagyta. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az ítélet elleni fellebbezés előterjesztésére nyitva álló határidőt a személyes átvétel időpontjától kell számítani. Az ítéltábla figyelemmel volt arra, hogy az ítélet írásba foglalását követően az bármikor átvehető a kezelőirodán is, ezért a személyes átvétel szabályszerű kézbesítésnek minősül.

[7] A felperes panasszal fordult a Fővárosi Törvényszék Polgári Kollégiumának kollégiumvezetőjéhez, aki arról tájékoztatta a felperest, hogy az ügy irataiból megállapíthatóan az ítéletet az elsőfokú bíróság 2017. december 8-án írásba foglalta, a kiadásra vonatkozó utasítást pedig a bíró 2017. december 11. napján adta. Ekkor a teljes terjedelemben megszövegezett, aláírt ítélet az iratok között rendelkezésre állt. A tisztviselő két alkalommal készített hivatalos feljegyzést a teljes terjedelmű ítélet kiadásának megtörténtéről, a határozat átvételét pedig a felperes által aláírt tértivevény igazolja. Mindezek az okiratok a tisztviselő állítását támasztják alá, míg felperes sem a fellebbezésében, sem panaszbeadványában nem adott elő és nem is utalt olyan okirati bizonyítékra, amely állításait valószínűsítene.

[8] 2017. december 11. és 2018. január 25. között a felperes további öt alkalommal járt iratbetekintésen a kezelőirodán, de fellebbezésének hivatalból elutasításáig az ítélet esetleges nem megfelelő kézbesítése miatt semmilyen kifogással nem élt.

[9] A felperes keresetében 600.000 forint sérelemdíj és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket arra hivatkozva, hogy az I. rendű alperes a II. rendű alperessel szolgálati jogviszonyban álló munkavállaló megsértette a felperesnek a becsülethez és jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. A felperes reá vonatkozó valótlán és sértő tényállításnak tartotta, hogy a 31.P.23.343/2017/5. számú ítéletet 2017. december 11-én személyesen átvette. A Fővárosi Törvényszék megnyilvánulásai, jelentései és hivatalos feljegyzései azt a látszatot keltik, mintha a felperes hazudott volna az ítélet kézbesítési körülményeivel kapcsolatban. Írásszakértői véleményt csatolt annak igazolására, hogy 2017. december 11-én az ítélet átadását igazoló tértivevény jobb felső sarkában lévő keretbe a „+ítélet” szókapcsolatot nem az a tisztviselő (név2) írta, aki átadta részére a jegyzőkönyvet és az ítélet felperes által állított rendelkező részét.

[10] A II. rendű alperes elsődlegesen az eljárás megszüntetését indítványozta. Arra hivatkozott, hogy a felperes nem vele, hanem alkalmazottjával, az I. rendű alperessel szemben indított fizetési meghagyásos eljárást. A per tárgyának értékére tekintettel azonban ez a II. rendű alperes esetében sem mellőzhető, figyelemmel a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 254. § (1) bekezdésére.

[11] Erdemben a felperes keresetének elutasítását, perköltségben marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes az esetleges sértő kijelentés tekintetében semmilyen

tényelőadást nem tett, nem határozta meg a sértőnek állított nyilatkozat pontos tartalmát, arra sem tett tényelőadást, hogy az I. rendű alperes mikor és milyen módon tette meg a becsületsértőnek állított nyilatkozatot. Vitatta továbbá, hogy 2017. december 11. napján a felperes nem a teljes ítéletet, hanem csak a határozat rendelkező részét, az úgynevezett „kis ítéletet” kapta meg.

[12] Az elsőfokú bíróság 2021. június 22-én meghozott, 22. sorszámú végzésével a felperes és az I. rendű alperes között a pert (helyesen: az eljárást) megszüntette.

[13] A 2021. október 22-én kihirdetett ítéletével a II. rendű alperessel szemben fennmaradt keresetet elutasította és a felperest a II. rendű alperes javára 38.100 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

[14] Érdemi határozatában alkalmazandó jogszabályként ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (2) bekezdését, a 2:43. § d) pontját, valamint a 2:45. § (1)-(2) bekezdését.

[15] Abból indult ki, hogy személyiségi jogi sérelem abban az esetben valósul meg, ha a sérelem a személyiséget, a személyiségi jog által védett életminőséget sérti vagy veszélyezteti. Személyhez fűződő jog megsértésének megállapítására eljárási szabálysértés csak akkor adhat alapot, ha azt a fél személyiségének lényegét alkotó ismérvek miatt követik el, a per azonban más jogterületre tartozó jogvita eldöntéséhez nem vezethet.

[16] Megítélése szerint a rendelkezésre álló iratok alapján nem állapítható meg, hogy a II. rendű alperes alkalmazottja azt mondta vagy rögzítette volna, hogy a felperes hazudott, vagy olyan valótlan tényről állított, amely alkalmas lenne a felperes személyiségi jogainak megsértésére. A hivatalos feljegyzésében mindössze az szerepel, hogy a felperes a teljes ítéletet 2017. december 11-én átvette. Nem ad alapot a jogsértés megállapítására a hivatalos feljegyzésnek a felperes saját értelmezése; a tényyszerűséget és a józan ész követelményét szem előtt tartva a sérelmezett hivatalos feljegyzés nem értékelhető a felperes által előadott módon.

[17] A pernek nem az a tárgya, hogy a II. rendű alperes alkalmazottja kiadta-e a teljes ítéletet a felperesnek, vagy csak a rendelkező részét, azaz a felperes határidőben terjesztett-e elő fellebbezést vagy sem, mert személyiségi jog megsértésére alapított per nem szolgálhat már jogerősen befejeződött eljárásban hozott érdemi döntés véleményezésére, felülbírálatára, joghatályának megszüntetésére, általános vagy akár különleges jogorvoslati fórumként.

[18] Az elsőfokú bíróság végkövetkeztetése szerint a személyiségi jogsértés megállapítása, mint törvényi tényállási elem fennállása nélkül a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése szerinti jogkövetkezmény nem alkalmazható, ezért a felperes sérelemdíj iránti követelése alaptalan.

[19] Az elsőfokú bíróság a felperes tanúk meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványokat – mint szükségtelent – mellőzte, és nem tulajdonított jelentőséget a felperes által beszerzett és csatolt írásszakértői véleménynek sem.

[20] Az I. rendű alperes eljárás megszüntetésére irányuló indítványát azzal az indokkal nem találta megalapozottnak, hogy a per tárgya szerint a jogvita elbírálására a törvényszéknek van hatásköre.

[21] A perköltség megfizetéséről a Pp. 82. §-a és a 83. § (1) bekezdése alapján döntött.

[22] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezett. Elsődleges fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet keresete szerinti tartalommal történő megváltoztatására irányult. Másodlagosan – lényeges eljárási szabálysértésre hivatkozva – az elsőfokú ítélet hatályon

kívül helyezését, valamint az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását indítványozta.

[23] Elsődleges kérelme körében azt fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság megállapításával szemben a II. rendű alperes alkalmazottjának, az I. rendű alperesnek a tevékenysége ténylegesen alkalmas volt a felperes személyiségi jogainak (becsületének és jóhírnevének) megsértésére, mert azt a látszatot keltette mintha a felperes valótlanúságot állított, tehát „hazudott” volna a benyújtott fellebbezésében az ítélet átvételének kézbesítési körülményeiről. Jelentőséget tulajdonított annak, hogy a fizetési meghagyásos eljárásban egyedüli kötelezettként megjelölt magánszemély, az I. rendű alperes, ellentmondásában a felperes által előadottakat semmiben nem vitatta, így a személyiségi jogsértés megtörténte sem volt észrevétele. Ezért az elsőfokú bíróság okszerűtlen következtetésként állapította meg az ítélet tényállásában, hogy a felperes a teljes ítéletet kapta meg 2017. december 11-én a bíróság kezelőirodáján.

[24] Megítélése szerint az általa csatolt szakvélemény megállapításai alátámasztják, hogy a bírósági iratokon szereplő hivatalos feljegyzések ellentmondásosak, az ítélet átvételének igazolására szolgáló tértivevényre a „+ítélet” fordulat utólag, az I. rendű alperes jóvoltából került rá. Észrevételezte, hogy a bíróság az ítélet jogerőre emelkedésének napját – még a december 11-i átvétel figyelembevételével is – tévesen állapította meg, mert nem volt tekintettel a téli ítélezési szünetre. Összességében a II. rendű alperes eljárását úgy ítélte meg, hogy az a felperes jogorvoslati jogának az ellehetetlenítésére irányult. Egyebekben megismételte az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait; érvelését és indítványait.

[25] Nem vitatta, hogy 2017. december 11. és 2018. január 27. között több alkalommal is betekintett az iratokba, azonban csak a 2018. január 19-én észlelte először, hogy a személyes átvételt igazoló tértivevényen a „+ítélet” bejegyzés is szerepel. Feltételezése szerint erre azért került sor a január 17-i iratbetekintését követően, mert jogi képviselője január 17-én előterjesztette a fellebbezést.

[26] Az elsőfokú bíróság ítélete ezért sérti a Ptk. 2:42. § (2) bekezdését, a 2:43. d) pontját. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontjaira alapította.

[27] A másodlagos fellebbezési kérelme körében a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálatot arra alapította, hogy az elsőfokú ítélet a Pp. 380. § c) pontja szerinti hibában szenved, ezért az érdemi felülbírálatra alkalmatlan. Az elsőfokú bíróság ugyanis bizonyítást nem folytatott le, a rendelkezésére álló okirati bizonyítékokat nem értékelte. Az ítélet ezért sérti a Pp. 214. § (1) bekezdését, a 276. § és a 279. § rendelkezéseit, továbbá nem felel meg a Pp. 345. § (5) bekezdésében foglalt tartalmi követelményeknek sem.

[28] A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte azzal, hogy a másodfokú bíróság a felperest összesen 19.050 forint perköltség megfizetésére kötelezze. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges terjedelemben feltárta, kellően megalapozott, a jogszabályoknak megfelelő határozatot hozott, az eljárása során jogszabálysértés nem történt.

[29] Az elsőfokú bíróság ítélete az anyagi jogi szabályokat nem sérti. Helytállón indult ki abból, hogy a személyiségi jogi per alkalmatlan bármely más jogterületre vonatkozó jogvita eldöntésére, szakmai véleményezésére, ezért nem szolgálhat sem általános, sem speciális jogorvoslati fórumként. ebből következően jelen pernek valóban nem lehetett tárgya az, hogy a II. rendű alperes az előzményi ügyben hozott ítéletet, vagy annak rendelkező részét kiadta-e a felperesnek. A jelen per tárgya az állított személyiségi jogsértés megtörténte megállapítása. Az iratokon található feljegyzések a felperes személyiségi jogát nem sértik, azoknak pusztán a felperes saját feltevése, egyéni érzékenysége révén tulajdonít olyan

tartalmat, miszerint ő „hazudott”, amikor azt állította, hogy a kezelőirodán csak az ítélet rendelkező részét vette át. Ebből következően a felperes által előadottak akkor sem vezethetnek személyiségi jogai megsértése megállapításához, amennyiben azok tényszerűen mindenben megfelelnek a valóságnak, azaz a felperes személyiségi jogainak megsértése abban az esetben sem állapítható meg, amennyiben — bár ez utóbbit a II. rendű alperes vitatja — a felperes 2017. december 11. napján valóban csak a „kis” ítéletet vette kézhez.

[30] A II. rendű alperes az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló kérelmet sem tartotta megalapozottnak, mert az elsőfokú bíróság ítéletében megfelelően megindokolta, hogy a felperes tanúbizonyítási indítványainak miért nem adott helyt, így a felperesnek nem volt elbírálatlan bizonyítási indítványa.

[31] Álláspontja szerint a felperes által ügyvédi ellenjegyzés nélkül előterjesztett fellebbezés kiegészítése hatálytalannak minősül. Az abban foglaltak sem eredményezhetnék azonban az elsőfokú ítélet megváltoztatását, figyelemmel arra, hogy az lényegét tekintve a korábbi eljárásban kihirdetett ítélet kézbesítésének körülményeivel foglalkozik, amelyeket a jelen eljárásban a bíróságnak már nem kellett vizsgálnia.

[32] A fellebbezés alaptalan.

[33] Az elsőfokú bíróság az ügy eldöntéséhez szükséges mértékben a tényállást megfelelő módon feltárta. Helyesen indult ki annak lényegi eleméből, amely szerint a felperes a II. rendű alperessel szolgálati jogviszonyban álló alkalmazottjának nyilatkozatát értelmezte oly módon, ami jóhírnevének és becsületének megsértését eredményezte. Azt kifogásolta, hogy az I. rendű alperes hivatalos feljegyzéseiből az a hamis látszat alakult ki, hogy a felperes hazudott az ítélet átvételének időpontjáról.

[34] Tévesen hivatkozott a felperes fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság önmagában azért zárta ki a jogsértés megállapíthatóságát, mert arra egy bírósági iratban elhelyezett hivatalos feljegyzés nem alkalmas. Az elsőfokú bíróság helyesen a per eldöntése szempontjából releváns valamennyi iratot vette figyelembe, a sérelmezett nyilatkozatokat, azok szövegét tartalmi szempontok alapján – az irányadó gyakorlatra, így a PK 12. számú állásfoglalás szempontjait is figyelembe véve – elemezte és jutott arra a következtetésre, hogy a II. rendű alperes terhére személyiségi jogsértés nem állapítható meg.

[35] Az elsőfokú bíróság az ítélezési gyakorlatra utalva azt is helyesen fejtette ki, hogy azok a tények, amelyek alapján egy korábban más tárgyú perben eljáró bíróság a felek nyilatkozatait értékelte, személyiségi jogi perben nem értékelhetők újra, és a felmerülő jogkérdések ismételt eldöntése is kizárt. Így nem vehető figyelembe a felperes azon – egyébként helytelen – hivatkozása sem, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet jogerőre emelkedésének időpontját tévesen határozta meg. A jelen személyiségi jogi per kizárólag annak eldöntésére szorítkozhat, hogy a korábbi, más tárgyú perben a II. rendű alperes alkalmazottja részéről tanúsított, a felperes által jogsértőként megjelölt magatartás alkalmas volt-e a felhívott személyiségi jogok megsértésére vagy sem.

[36] A Kúria irányadó gyakorlata szerint a jóhírnév megsértése csak olyan érdemi, valótlán és sértő tényállítással, illetve valós tény hamis színben való feltüntetésével valósul meg, amely alkalmas arra, hogy az érintett személy társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja (a Kúria Pfv.IV.21.106/2020/4. számú ítélete). A jóhírnév megsértésének – a valótlanság mellett – alapvető feltétele a kifogásolt tényállítás külső, objektív szemlélet alapján, a társadalmi közfelfogásra is figyelemmel megállapítható, sértő tartalma. A becsületet pedig a Ptk. alkalmazandó rendelkezése szerint különösen az olyan véleménynyilvánítás sérti, amely amellelt, hogy a személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlanul bántó.

[37] Az I. rendű alperes két hivatalos feljegyzést készített. Az ítéleten szereplő azon feljegyzés ténytartalmát, hogy a felperes részére az írásba foglalt ítéletet 2017. december 11-én postai úton kiadta, azt a felperes személyesen is átvette, a csatolt tértivevények igazolják. Azt a felperes sem vitatta, hogy az e napon kiadott és teljes egészében írásba foglalt ítéletet kapta meg postai úton 2018. január 2-án. Ebből következően ezen feljegyzésnek csupán egy részét állította valótlannak, ez azonban a rendelkezésre álló iratok alapján nem volt megállapítható. Az írásszakértői vélemény megállapítása erre alkalmatlan volt, ugyanis önmagában az, hogy a „+ítélet” bejegyzést más írta a tértivevényre, mint aki az ítéletet a felperesnek személyesen átadta alkalmatlan annak bizonyítására, hogy a felperes mit vett át. Amennyiben ez a bejegyzés nincs a tértivevényre vezetve, hanem azon a „31.P.23.343/2017/5.” ügyszám és az a bejegyzés szerepel, hogy a „Törvényszéken átvette személyesen”, abból is az a következtetés vonható le, hogy a felperes ezt az ügyszámú iratot vette át személyesen. A feljegyzésben szereplő adatsor pedig a teljes ítélet sorszámával megegyező iratot is jelöli. Azt ugyanakkor a felperes nem vitatta, hogy ugyanekkor személyesen az azonos sorszámú jegyzőkönyvet is átvette, annak ellenére, hogy ezt a tértivevény nem tüntette fel.

[38] A másik hivatalos feljegyzésben az I. rendű alperes ténszerű megállapítást tett az írásba foglalt, kiadmányozott ítélet kezelőirodának való átadása időpontjáról (2018. január 30.). Ez a feljegyzés semmilyen, a felperesre vagy személyes eljárásának megítélésére vonatkozó utalást nem tartalmaz, mindössze azt, hogy a tisztviselő 2017. december 11. napján a teljes ítélet hiteles kiadmányát az irodának átadta. Ez a ténymegállapítás a felperes társadalmi megítélését semmilyen módon nem befolyásolta. Nem volt alkalmas a felperes megítélésének hátrányos befolyásolására a fellebbezés elkészttség miatti visszautasítása, mint a felperes számára kétségtelenül hátrányos következmény sem. Ebből következően a pervesztesség sem tekinthető olyan körülménynek, amely a felperes megítélésének rontására alkalmas lett volna. Helytállóan következtetett ezért az elsőfokú bíróság arra, hogy a hivatalos feljegyzések tartalma még összességében sem valósította meg a felperes jóhírnevének sérelmét.

[39] A becsülete megsértése körében a felperes egyéb indokokat nem adott elő. A rendelkezésre álló iratokból sem állapítható meg, hogy a sérelmezett feljegyzések megszövegezése indokolatlanul bántó, sértő lenne. A felperes egy olyan – objektíve nem feltétlenül levonható – következtetést sérelmezett, amely a Ptk. 2:45. § (1) vagy (2) bekezdésbe foglalt törvényi kritériumokat kimerítené.

[40] A felperes olyan tényt, körülményt sem adott elő, amely alátámasztaná, hogy vele szemben az I. vagy II. rendű alperes szándékosan károkozó magatartást kívánt tanúsítani, el akarta volna vonni jogorvoslati jogát, meg akarta volna akadályozni jogai érvényesítésében, vagy szándékosan le kívánta volna járni.

[41] A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, releváns tényállás szempontjából annak sincs jelentősége, hogy a fizetési meghagyással szemben benyújtott ellentmondást az akkori egyedüli kötelezett (később I. rendű alperes) milyen jogi érvekre alapította. Abból a tényből, hogy a követeléssel szemben érdemben nem védekezett, hanem a Ptk. 6:549. § (1) bekezdésére hivatkozva az eljárás megszüntetését kérte, nem vonható le az a következtetés, hogy a felperes által állított tényeket beismerte volna, különös tekintettel arra, hogy a keresetet jogalapjában is kifejezetten vitatta. A nyilatkozattételt saját megfontolásai alapján, a jóhiszemű eljárás körében csak abban a körben volt köteles előterjeszteni, amellyel a fizetési meghagyás kibocsátásának elsődleges következményét – annak jogerőre emelkedését – elháríthatta. A későbbiekben az eredeti kötelezett személye megváltozott, egyebekben az alperesek kölcsönösen megtett nyilatkozatai nem hathattak ki egymásra.

[42] A másodfokú bíróság a fentiek szerint egyetértett az elsőfokú bíróság döntésének érdemi indokaival és ebből következően a bizonyítás kiegészítését sem tartotta szükségesnek.

[43] A felperesnek a másodlagos kérelmével összefüggő egyéb nyilatkozataiból az következik, hogy a tényállást azért kifogásolta, mert abban nem szerepeltek az általa lényegesnek tartott elemek, vagy azokat a bíróság nem az előadása szerint állapította meg. Az elsőfokú ítélet szerkezete megfelel a Pp. 345. § (5) bekezdésében foglalt követelményeknek, mert tartalmazza a feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó előadásait, érvelését. Értékeléséről az alkalmazandó jogszabályok alapján kellő részletességgel és alaposággal adott számot határozatában, ezért az ítélet hatályon kívül helyezésére vonatkozó kérelem is alaptalannak bizonyult.

[44] Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[45] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre ezért köteles a perben egyedüli alperesként maradt II. rendű alperes részére a Pp. 364. § utaló szabálya alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján, az ügyvédi munkadíjból álló perköltséget megfizetni, amelynek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

[46] A le nem rótt fellebbezési illeték megfizetéséről a másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdése, a 102. § (1) bekezdése és a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2022. március 31.

dr. Kovács Helga s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
előadó bíró

Végzné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
bíró